

Da tiden blev vendt.
Prædiken juleaften 2001

”Og det skete i de dage...” Mon ikke juleevangeliets indledning er den bedst kendte indledning blandt samtlige Bibelens fortællinger. Og den indledning skal der ikke laves om på. Den siger det hele, for den minder os om det afgørende: Det skete – *og det skete i de dage!*

Man skulle derfor tro, at de dage var noget særligt og anderledes end alle andre dage. Men det var de ikke – *i sig selv*. I sig selv var det dage som de fleste andre dage i menneskets historie. Det var ikke særligt lyse og festlige dage, men måske heller ikke dage værre end så mange andre dage. Det var dage fyldt med undertrykkelse, mørke og angst, fyldt med akkurat lige så megen meningsløshed, som dagene i vor tid kan være fyldt med. Og befalingen, der om folketællingen udgik fra en fremmed magt, en besættelsesmagt. Det er sjældent den slags befalinger giver anledning til håb og glæde. Alligevel har man husket det – før og efter skatteudskrivningen. Men midt i alt det mørke, har der også været glæde – et barns fødsel til eksempel. For de fleste mennesker udgør det vel også et før og et efter.

Dagene var altså ikke anderledes. Det var derimod det, der skete. Der skete det, at et barn blev født. Og det barn gjorde en anderledes

forskel, så der ikke kun blev tale om et før og et efter for barnets far og mor, *men for en hel verden*, så vi tæller vore år efter det barns fødsel. Men det var mere end det. Når vi ikke kun husker det, men fejrer det, er det fordi det, der skete i de dage, ikke blot delte tiden i et før og et efter, men i den nat af alle nætter *blev tiden vendt*. Den blev vendt én gang for alle.

Det var det, de sang om den nat, Guds engle. De sang om håb og glæde, de sang....

*om Jesusbarnet,
om tiden, der blev vendt.*

Det var det, de havde ventet på. De havde ventet på det, vi alle venter på, fred og glæde på jord, som profeten havde talt om det flere hundrede år før. De havde ventet på håbet om, at hver støvle, der tramper i larmen, og kappen, der er sølet i blod, skal brændes og fortæres af ild,..

*for et barn er født os,
en søn er givet os,
og herredømmet skal ligge
på hans skuldre.
Man skal kalde ham
Underfuld rådgiver,
Vældig Gud,*

*Evigheds Fader,
Freds Fyrste.
Stort er herredømmet,
freden uden ophør...*

Nu sang de om det, Guds engle, om den glæde, der skulle være for hele folket: I dag er der født jer *en frelser* i Davids by, han er Kristus, Herren. Og tegnet – det var barnet i krybben. Da sang englene om fred på jorden, fred til mennesker! Og vi synger om det. Vi gør det trodsigt år efter år. Vi synger om freden, ingen sorg tør røre!

Og knap har vi måske sunget det, før et lille - eller måske snarere et stort 'men' melder sig. For det har vi jo hørt før. Men hvad er det blevet til? Er dagene i dag blevet anderledes end de dage, da det skete? Er der kommet mere fred på jorden? Er der kommet mindre undertrykkelse? Og langt værre: Er der kommet mere fred i menneskers sind?

Gang på gang siden er det sket, at menneskers håb er kolapset, brudt sammen. Men ét håb lever stadig, troen, håbet og kærligheden, der blev plantet den nat som en lille spire. Der blev tiden vendt, fordi den blev vendt i den nat af alle nætter, da barnet blev født!

Det, der vendte tiden, den skat, det barn, den Gud, der

*steg herved,
kærlighed,
stærkere end døden.*

”Frygt ikke!” sagde englen. Det betyder ikke, at alt det, vi har grund til at frygte, med ét er borte. Men det betyder, at midt i livets kollaps, kan vi stadig møde Guds kærlighed. Og midt i livets ruiner, giver Guds kærlighed stadig mod til at leve.

Hvor livet har sat os mat, enten ved det, der *uforskyldt* er sket os – det vi kalder skæbnen – eller ved det, *vi selv har forvoldt* - det kalder vi skyld, forkynder evangeliet den glæde, at vor skæbne og vor skyld, er der en frelser, der frelser os fra det. Det gjorde han i den nat af alle nætter, da *tiden blev vendt* – det gjorde han, da han stod op. Og hver gang det håb tændes i os, da bliver *tiden også vendt for os* – vendt fra håbløshed til håb, fra sorg til glæde, fra skyld til frihed. Og det er der, verden ændres – ikke i de store politiske beslutninger, for de er baseret på magt – men der hvor den kærlighed får magt i vore sind. Der bliver tiden en anden. Der kan vi ønske hinanden en glædelig jul.